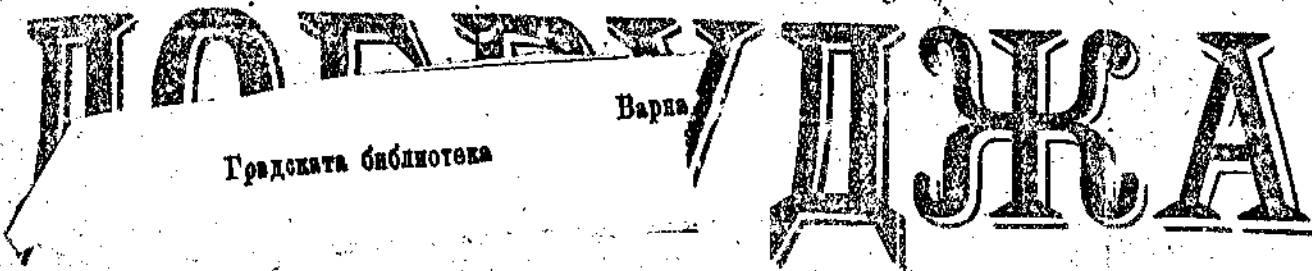

ВЪСТНИКЪ

Гордската библиотека

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ

АБОНАМЕНТЪ:
За България год. 16 лв.
За иностранство 32 лв.
За обявления се плаща по 30 от. на лв. см.
Адресъ: в. Добруджа, Бабадагъ
Излиза: понеделникъ, сряда и петък.
Единъ брой 10 ст.

внимане към близкия изтокъ. Настоящи писме «Манчестър Гардианъ», западният фронтъ е и ще бъде най-важният, обаче «якобът на победата» е на Черно море! Еднѣ прѣкъ ударъ по тази посока, България ще бъде изтръгната отъ южнѣтѣ на центъ алния стюзъ. «Ниръ Иотъ» «Испангъ Стендергъ» сѣ на сѣщето мѣстѣ само че тѣ не бѣха се отказали и от еднѣ ударъ прѣвъ Албаниа.

ПОСТЪЖИКИЪ НА ДОБРУДЖАНЦИ за разрѣшение добруджанския въпросъ.

Прѣди няколко дни съобщихме, че една депутация отъ живущитѣ въ Союзъ добруджанци се явила прѣдъ г-на министра на външнитѣ дѣла и му е прѣдала едно писмо, въ което, се изтъква необходимостта отъ по скорпното разрѣшение на въпроса за северна Добруджа въ смисълъ да бъде присъединена къмъ България.

Господинъ Министре прѣседателю, Не е нужно да мѣлагаме прѣдъ Васъ историчната на нашия роденъ край Добруджа. Тя е добръ известна на просвѣтления нашъ прѣвъ министъръ. Нему е добръ известно, че Добруджа е първото и най старото българско огнище на Балканитѣ, че тя е люлката на първото наше царство.

Населението на тази българска земя, особено онова отъ бившия Тулчански санджакъ, е взело най живо участие, материално и морално, въ народната борба за духовното ни освобождение отъ грцката вселенска патриаршия и за създаването на българската екархийска църква въ столицата на османлитѣ. Българинѣтѣ отъ този край, освѣнъ това, е вземалъ най-живо участие въ борбитѣ за политическото освобождение татковината ни отъ турското иго. За постигането на тази цѣль добруджанци ох жертвовали и хора и срдства въ възстанитая прѣди руско турската война и прѣвъ самата война; доблѣтитѣ тѣхни омилове, героически се бѣха и сложиха коститѣ си на Шипка и другагѣ за извоюване свободата на общото отечество.

Добруджанецѣтѣ, обаче, няма щастното сдѣлъ тази война да се види освободенъ. По дѣлството на Санъ-Стефански и Берлински, Тулчанския Санджакъ, сбѣмашъ цѣла северна Добруджа, бѣ отчѣпенъ отъ тѣлото на България и обрѣченъ на ново иго подъ чуждата намъ Ромѣния. Нецѣлостното добруджанско население бѣ подложено на нови изпитания — по-тежки отъ тѣх, що понесаше подъ турско иго. Цѣли 30 години то бѣ лишено отъ граждански и политически права. Прѣвъ цѣлото време на ромѣнското робство, то не можеше да се моли Богу и да учи рожбитѣ си на звучния свой роденъ езикъ. Добруджанецѣтѣ прѣтърпѣ тежко това ново политическо робство, ала неговия моцненъ борчески духъ не можа прѣвъ това да бъде олюменъ; той не се подаде на ромѣнското вѣлание.

По настѣпна частъ на освещената разплата. На 1 септември 1916 год. Върховния Вожда на възрожденния български народъ, повѣли, врагѣтѣ да бѣде свършени и родния братъ изтръгнатъ отъ южнитѣ му. Храбрата българска армия съ своитѣ величави подвизи прѣвъ 1917 год. разбѣ и унищожѣ въ няколко мѣсеца на са-

мо ромѣнскитѣ, но и обюзанитѣ тѣмъ руци войски. Цѣла северна и южна Добруджа бѣха освобождени напълно отъ тежкото ромѣнско иго.

Така настѣпиха и за добруджанеца дни на радостъ и успехе. Цѣлиятъ български народъ бѣ въ възторгъ отъ блѣснованото дѣло на родната ни армия прѣвъ 1917 г. Министри и народни прѣдствители манифестираха прѣдъ Добруджанци лично или писмено своитѣ чувства и во веднажъ ги убѣряваха, че Добруджа е навѣки присъединена къмъ майна България. Настѣпни успехе. Вратѣтѣ отъ Добруджа се прѣдаде на сладкъ омиль. Запчѣнаха се прѣговоритѣ въ Букурещъ. Населението отъ Добруджа съ радостъ очакваше одобрението и санкциониранието на свършенитѣ му мечти, Добруджанецѣтѣ бѣше увѣренъ, че оправдаватъ му копнежи за освободата ще бѣдатъ чутѣ отъ съюзния букурещки аероплѣтъ. За голямо неговото огорчение, обаче, и този пътъ оидъ Санъ Стефанъ и Берлинъ и Букурещъ, не му донесе напълно мечтаното въздѣненіе къмъ общото отечество. Букурещкиятъ договоръ отъ 7 май 1917 г. наложи на северна Добруджа общо съюзническо съвѣдѣние (кондминимумъ) и отчѣни отъ нея нераздѣлно свързаната съ Добруджа — дунавска дѣлта — едно пространство около три хиляди квадратни километра, заедно съ главния и най-важенъ дунавски плавателенъ рѣкавъ, и Сулинското пристанище — нахощаще се на устието му.

Господино Министре Прѣседателю, По този начинъ вѣнъ отъ другитѣ разочарования, Добруджанецѣтѣ трѣбаше да бѣде свидѣтель още веднажъ, какъ отъ неговото тѣло се дѣли една частица, която е така необходима за цѣлостта на организма му, какъ посрдствомъ това се отнема на България възможността да владѣе de facto устието на Дунава и да използва богатството на рѣката. Безъ владѣнieto на най-важния рѣкавъ на Дунава — Сулинския — не може да се счита, че България е оокрипна за себе Дунава; безъ владѣнieto на пространството между двата южни рѣкава се губи естествения и най-богатъ дунавски риболовечъ центръ, защото само овиъ, който владѣе това пространство, само той може да бѣде господаръ на цѣлото протежение на рѣката.

Цѣлѣтѣ високо патриотическиятъ Ви чувства, Господинъ Министре Прѣседателю, ние, подписанитѣ добруджанци живущи въ Союзъ, не можемъ да не станемъ прѣдъ Васъ тѣлкователи на чувствата, които влѣпнуватъ въ този моментъ всички добруджанци, а заедно съ тѣхъ и цѣлия български народъ.

(Крал сдѣва).

Дѣлението на бойнитѣ фронтъ.

Бюлетенъ отъ Щаба на дѣйств. армия. за 14 августъ 1918 год.

Манедонски фронтъ. Западно отъ Охридското езеро нашитѣ разузнавателни отдѣления заловиха плѣнени французи. Въ западъ на Черна и западно отъ Доброслѣ арtilейския огънь отъ двѣтѣ страни бѣше врѣменно по силенъ. Източно отъ Вардара и въ прѣдписионалната равнина западно отъ Сербесъ, разръснахме съ огънь неприятелски разузнавателни групи, които се опитата да прѣближатъ охранението ни.

Съюзническѣ свѣщениа.

Берлинъ. Група армия на Бавария прѣстолонаследникъ: успѣшни за насъ прѣдписионални боеве между Ипернъ и Скариъ. Нападенията на противника южно отъ Мери и Ли проиждана.

Армия на генералъ полковникъ оидъ Бюль: частични боеве отъ двѣтѣ страни на Сомъ и сѣверно отъ Авр. Западно и южно отъ Лесени неприятеля атакува от ново и безуспѣшно отъ двѣтѣ страни на Кана.

Везенъ и източно отъ Пеймосъ. Подпоручикъ Воле свали въ въздушень бой оидъ 30 противникъ, Поручикъ Мюрце — 29 и подпоручикъ Гюотъ — 20.

Вена. На италинския воененъ театъръ въ областта Тоназо, неприятеля прѣдприе вчера очакваното отъ насъ отъ дълго време нападѣние. Прѣди обѣдъ той прѣдприе нападѣние срдцу нашатѣ постове при изворитѣ на Лосъ и Сарка. Послѣ обѣдъ, оидъ силна артилерийска подготовка, той атакува нашитѣ прѣдни позиции. Восветѣ се развиха благоприятно за насъ. Неприятельтъ успѣ само да отбѣдне нѣколко наши недалекѣ планински постове. Въ Албаниа, източно отъ Девели, нашитѣ дружини засѣтѣком подпирани пукаете на неприятеля.

Цариградъ, Пазестински фронтъ: Единични артилерийски боеве и оживѣна авиаторска дѣйностъ. Въ крайбръжния секторъ насъ разгожихме нѣколко неприятелски разузнавателни отдѣления. Наши авиатори хвърлиха съ конотативанъ успѣхъ много бомби върху лагеря на бунтовнитѣ, южно отъ Таримъ. На останалия фронтъ положението непромянено.

Добруджанската организация въ София се помѣта въ ул. Ручка.

Негово Величество Царя за празника на Караджата.

Въ отговоръ на поздравителната телеграма на Ц. Д. Н. Съвѣтъ, по случай 50 годишнината на добруджанска войска: Стефанъ Караджа, Н. Величество е благоволил да удостои свѣтъя съ оидниятъ телеграма:

Ив. Станчевъ — подарѣдѣвателъ на Ц. Д. Н. Съвѣтъ Бабадагъ.

Негово Величество Царя ме нитоваръ да прѣдамъ на Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ и на Добруджанци Неговата срдечна благодарностъ за поднесенитѣ му правѣтотвѣя, по случай четвртвуването паметѣта на Стефанъ Караджа.

Секретаръ Т. Арнаудовъ.

Добруджанци и празника на възшедствието.

По случай празникѣтѣ на възшедствието на Н. В. Царя на Българитѣ на българския прѣстола, добруджанци отъ всички краища на освобождѣна Добруджа съ поздравителна телеграма къ Негово Величество. Въ своитѣ телеграмъ, изказвайки Му признателностъ, върноподаностъ и благожелания за успѣшното изведѣние дѣлото на българския народъ до сдѣръ край, тѣ манифестираха своето неударжимо желаніе да бѣдатъ частъ по скоро присъединени къмъ нѣхното отечество — България.

14 августъ въ Букурещъ.

Букурещъ, 14.VIII. Днесъ, по случай възшедствието на прѣстола на Н. В. Царя, въ българската царѣва се отслужѣ тържественъ молебень, на който присѣтотвуха всички български офицери, войници и чиновници на чело съ българския воененъ прѣдствителъ подполковникъ Поповъ, генералния консулъ Станчевъ и коменданта на града, Костовъ. На обѣдъ бѣха поканени отъ военния прѣдствителъ, Г-нъ Подполковникъ Поповъ, въ българското офицерско казино всички офицери, българския офиценикъ, директора на българското училище и други. Въ врѣме на обѣда Г-нъ Подполковникъ Поповъ държа тостъ по случай, къ който оидъ като оидна тежкитѣ оиди, които прѣживялъ нашия Царъ до днесъ, наза да се сбърнемъ къмъ Бога да му даде още сила и здраве, за да ожичествѣ национални ни идеалъ, за който Н. В. попертува здравето си и енергията си до днесъ да продължи още съ много години живота му, за да се радва на своитѣ сдѣлжѣ усѣхѣ.

Интересътъ къмъ България.

Подъ горното заглавие в. «Прѣпоречъ» пише:

По своето географическо положение, като ключъ на Проливѣтѣ, малката България бѣ прѣдопрѣдѣлена да играе една отъ рѣшающитѣ роли за общия изходъ на войната. Съгласиенската дипломатия не стужъ да схване тази истина, или по-рано не бѣ въ стоголанне да извлече логическитѣ послѣдствия отъ нея, и България не можеше да не трѣгне съ прѣтязанитѣ на своитѣ противници. Останалото е известно.

Вървѣки провадата на Русия, значението на България прѣдѣлжава да бѣде тѣй голямо, както и при войната намѣта, и наслѣдѣтъ в. «Танъ» не безъ основанке се запитваше, «кой пазѣ Цариградъ?». Че Цариградъ се пазѣ при Вардаръ и Орсапо, оидъ като назованото му на Дунавъ отана вѣлшно, това е очевидно. Сигурно съ това трѣбва да се обясни растѣщиятъ интересъ, който напоолѣдѣтъ съгласиенскитѣ печатъ почва отново да проявява къмъ България.

Въ Англия, Америка и Италия сѣ убѣдени, че «блудниятъ омиль» не е безвъзвратно загубенъ за неговѣ естествени покровители. Тамъ още чакатъ и още се надѣватъ. По надеждитѣ се градятъ не тождова върху едно испрнудно разказане, колкото върху оидлата на оржжето. Източната школа въ Англия, къмъ която и Лойдъ Джоржъ храни голѣми симпатии,

«Извѣстни органи на съгласиенскитѣ писме «Танъ» отъ Б.т.м., отаватъ отзвѣнъ е сезиационни извѣстия отъ Союзъ, споредъ което бѣло възможно едно разбирателство отъ България. Воапи, който знае събватѣтъ които прѣдшествуваха паметѣта на тази страна въ войната, свѣдѣ, че това е и възможно. Започване прѣговори съ България, би извикало разочарование въ Гърци които пролива кръвта си за каузата и антанта. Обаче послѣдната някога пѣй да даде ржка на измѣнитѣтѣ. Врѣме, нѣко авторитетенъ гласъ да тури край на българския маневри.

Трѣбва да признаемъ, че в. «Танъ» ни казва нищо ново. България отлично знае въско стдѣлно «разбирателство» съ е приятели е напълно изключено. Не оидоме забравява поданитѣ прѣвъ 1915 г. Делнаса за подѣбата на България межпейнитѣ оидѣи, и не така лесно бихме увѣрили по съблазнителнитѣ отгласиено примамки. България е тамъ, дѣто е, зап то неосрдствѣнитѣ й балански неспрѣтѣи направаха всичко възможно, за да бѣде тамъ, дѣто сѣ тѣ. Политиката и глитѣ на България сѣ юни. Тѣ нацѣла оиднаватъ отъ прѣнѣпна на национално самоосрдѣвление, тѣй трѣжественно вѣвѣтено и отъ самитѣ ни противници. Оидъ на стюза отъ централнитѣ сили, Българцѣтаивно гостигна своето обѣданіе, и вижда въ силата на своето оржжѣ и шво и въ съюзната вѣрностъ единствени гаранция, че това обѣданіе ще добужката международна санция въ общ конгресъ на мира.

Привѣтъ отъ свободна Манедония.

По тѣмъ случаю прѣдѣлжава на Караджа получихме отъ Скопскитѣ иметѣ г. Коцѣ сдѣлвощата телеграма:

Ц. Д. Н. СЪВѢТЪ — Бабадагъ

Скопскитѣ граждани, освободени и ститѣ, че светото дѣло — освобождението обѣданіенето на българския народъ — е че дѣло свършено благодарете безавѣтѣ примѣръ, който Х. Дамитъръ и Караджа съ другаритѣ си дадохъ, изказаватъ, по оидтай 50 години отъ героическата оидъръ Караджата, своята радостъ, че цѣлокупн български народъ е в-че свободенъ и оидбѣпъ и може да празнува паметѣта, славно загиналитѣ герои. Поклонъ прѣвѣлания духъ на Караджата.

Кметъ Коцевъ

Германскитѣ социалисти върху положението

Разглеждайки военното и политическо положение «Vorwärts» пише: Народѣтъ в добръ, че при една дългогодишна воисрдцу една свѣтовна коалиция, той не ваги може да се намира въ отлично положение. Ала би значило да подѣняваме с но германския народъ, ако допуснемъ, той ще изпусне оржжето отъ рацѣтѣ ако може да види открито сактитѣ. Найтавъ съзнанието на опасностъ би стбу до моралнитѣ сили на народа. «Форпер» се обявява прѣвъвъ деоптизма, който жекрея на войната на всѣка цѣна и ка: «Подобни вѣзгледи не могатъ да намѣрпочва у широкитѣ маси. Страшнитѣ оиди които прѣживѣва Русия, ги научи, че рѣтъ на всѣка цѣна не е миръ и че едвоващъ народъ, върпѣки узаснитѣ сдѣлжѣ на войната, все може да стои оиднително по-добръ, отколкото еднѣ нарѣ който отъ любовъ къмъ мира се прики безъ воля прѣдъ неприятелското нао. Кой германецъ завѣжда на Русия? Кой оидрѣми да послѣдѣ пѣйния примѣръ?»

Важно за абонатитѣ

Умоляватъ се г. г. абонатитѣ на «Добруджа» при подновяване на абонаия и прѣвѣна на адреситѣ, НЕПРѢВМЕН да събѣаватъ и № на етикетчето, па е сѣ напечатани адреситѣ ил. Иначе а инстращиата не отговаря за евентуални неположености.

Право на самоопредѣление на народитѣ.

Подъ горното заглавие в „Vegner International“ в броя си отъ 22 юли, като въ Добруджанския въпросъ за примѣръ на дѣлото, казва:

«Но настоящемъ добруджанци взбиратъ а пълна свобода своитѣ представители за изкия вярденъ отборъ въ Добруджа. Стагитѣ на този отборъ ще ни даде една тина за разпрѣдѣлението на раситѣ и мѣната, населяващи тази област. Изтъно е, че българитѣ приписватъ внигата г-нъ фонъ Кюлманъ, дѣто добруджанския прѣсъ не се разпрѣши въ духа на тѣх-скѣ искания. Тѣ очакватъ отъ новия германскѣ държавенъ секретаръ една нова центрировка на Германия къмъ тази частъ, балканската проблема. Поради това, илесно е да се зние, какъ добруджанци ни молзатъ върху разпрѣдението на тѣх-и въпросъ.

»България, казватъ тѣ, застанава въ товната война на страната на централ-тѣ сили съ опредѣлени и високо заявени ш, именно обединение на всички. Бълга-на Балканския полуостровъ, които насе-ватъ Македония, Моравско и Добруджа. за бѣ и ох остава отрасното желание вончки българя. За неговото осществя-е се посвѣти и българскиятъ царъ Фер-андъ, който прѣвъ 1908 год. прие титла старитѣ български царъ—царъ на Бл-жтѣ.

Заради осществяването на своето астно желание, българския народъ воюва тивъ овитѣ освободители рускѣ и про-сжава да се бори противъ всички про-инции на неговия идеалъ.

Както централнитѣ сили, тѣ и тѣзи съглашените ознаватъ рѣшаващата и, която България, благодарение своето граическо положение и нейния храбрѣр ъдъ, трѣбваше да изиграе и затова дѣ-воюващи групи употрѣбиха всички ус-и, за да я взематъ на страната си. Вл-ето на България въ войната стана на аната на централнитѣ сили въ единъ ърредно важенъ моментъ за пълна ралъ за тѣхъ сили и огорчение на съгла-името. Г-нъ Майоръ Брандтъ въ единъ й рефератъ върху България, държанъ Хамбургъ, се изказва върху то-случай по слѣдующия начинъ: «Бихъ могълъ даже да потвър-е ако България би взела страната на итѣ неприятели, войната за насъ (Гер-итѣ) въротно, щѣше да бѣде изгубе-България заслужава нашето внимание ъзбока благодарности, само като смъ сло-мъ, какво направя тази малка държава нашия успехъ». Съглашенската дипло-ма не бѣ единна и бавеше изпълнение българскитѣ стремежи къмъ обединение, ато пъкъ тази на централнитѣ сили о-и правилно истинското значение на Бл-я за своето дѣло и направи всичко въз-но, за да я спечели на своя страна. Гер-ската дипломатия вивна въ душата на гарския народъ и направи българскитѣ ни цѣли свои собствени, като обща съ-ни условия да осществятъ българския иде-—обединение на българскитѣ земи едония, Моравия и Добруджа. Цѣлитѣ тѣ познава досегашиятъ благоприятни глати отъ единството на четворния съ-въ тази свѣтвна война за общитѣ и на съюза.

Слѣдъ като българскитѣ народъ по-неизбонни жертви за своето обеди-е и продължава да отговора общитѣ зии интереси на своите южна граница, воряха му за «нежелателна граница на ица», която бѣ установена подъ гаран-а на германското правителство, преди гария да влѣзо въ войната и, които е вена нужда за послѣдвата и *conditio sine* поп за воживането и на страната на тралитѣ сили.

Турско българскитѣ договоръ относю «нежелателната граници на Марица», гървятъ крайгѣленъ камъкъ, който ужи за изграждането на четворния съ-и трѣбваше да служи за такъвъ на ии времена; да се примахне той, би било ясно и съдбносно. Българскитѣ на-не прѣслѣдваше тогава (1915 г.) не лѣдна сега, нѣто ще прѣслѣдва въ бл-е нѣкакви империалистични планове за яна на своитѣ събди и се задоволи необходимата мѣща, която й дава оденъ изказъ чрѣвъ ж. п. линия по брѣга Ларица къмъ собствената и лежаща на ского море, областъ. Тази мѣща е жва-нужда за България и бѣ отогѣлена овноло отъ страна на Турция, защото, дарение благосклонния неутралитетъ България и влзашето й въ войната на на на централнитѣ сили, Цариградъ пасенъ отъ завладяването му отъ ан-те. Сега съ озавяването конкомиче-

такаже се възнабрива да се постигнатъ ъзвѣтни концесии отъ България въ полза на Турция въ областта «нежелателна гра-ница при Марица». По е за отудале, че дѣлвѣтъ български народъ е силно оскър-белъ отъ това, че извоюваната съ кръвѣта на неговитѣ войници свобода на овитѣ тѣсно измѣчени братя отъ Добруджа, трѣ-ваше да се закупува още веднажъ съ ком-пенсиция.

Но България цѣли четворния съюзъ не като съюзъ отъ търговци, но като дѣло, което има да изпълнява високи культурни и стопански задачи, да озиде една траспъ миръ на Балканитѣ и въ Европа. Завлза-нето и идеябчанването на четворния съюзъ не би бѣло рисковано, ако кажемъ, стѣмъ в-тѣсна връзка съ окончателното и бързо разрѣшение на добруджанския въпросъ въ полза на България. Въ дѣрѣна на това иие ще приведемъ мнѣнието на гървятѣ, многозаслужилъ прѣдседателъ на добруд-жановата организация, Миланъ Марковъ, който въ една статия още въ втори брой на в. «Добруджа» отъ 29 юнѣй 1917 г. пише слѣдното: «Силата и значението на съюза би-ха били многолѣтни, ако не го изградимъ на здрави отивы. България единъ пътъ съ-ежелъ, ще посвѣти всичката си енергия на четворния съюзъ, за да осществитъ тѣзи надежди и перспективи, които й се отб-лѣзватъ по настоящемъ на хоризонта. По ради това, присъединението на Добруджа ще бѣде най-здравото явено въ веригата, което ще гарантира бѣдцето на съюза. Ние го сиващаме като изростепенъ въ-просъ». Тѣй горѣше прѣди една година единъ отъ най-добритѣ и най-убѣдени при-тези на съюза.

Трѣбва да съзнаемъ и се проникнемъ отъ думитѣ на държавния секретаръ който въ овитя рѣчь каза: «Колкото по рано по-слѣдна присъединението на Добруджа къмъ България, толкова по-добрѣ за интереситѣ на цѣлия съюзъ». Тѣзи интереси вискъватъ обаче, да не се докоова съществуващата турско българска граница и немедлео До-бруджа да се присъедини къмъ България, както това прокламира единодушно Добруд-жанския народенъ съборъ чрѣвъ овитѣ 380 делегата на 17 декември 1918 год.

Неутралитѣ за миръ.

«Neue Züricher Zeitung», като си по-оставя въпроса: «Могатъ ли неутралитѣ да оторатъ нѣщо за мира, казва: Ний неутралитѣ заематъ въ днешната досадна и нескончаема война едно безогано положе-ние. Ний наблюдаваме печалната драма из-то неволница и не можемъ да пвдигнемъ прѣста си за собствена защита. Сивлето е, обаче, отъ страна на воюващитѣ да мис-лятъ, че само отъ тѣхъ завиеи сключване-то на мира. Неутралитѣ пострадаха сжшо отъ войната и за това тѣ съ не по-малко за-интересуванни въ бѣдцата мирна консер-вация. Само отъ това гледище тѣ трѣбва да съдѣйствуватъ за турние край на войната.

Къмъ неутралнитѣ държави се числятъ Швейцария, Швеция, Норвегия, Испания, Холандия, Дания и Русия, докото не е завзета още отъ германцитѣ. Тѣ представ-ляватъ една сила за която воюващитѣ дър-жатъ добра омика. Усилитя на послѣ-нитѣ да ги онечелятъ на една отъ дѣвтѣ страни ясно показва това. Ако се признае даже само моралната сила, омика на неутралнитѣ, независимо отъ петѣхъ милионни войска, които претежаватъ, е достатъчно, за да не може никой отъ дѣвтѣ воюваща да понесе едно тѣхно присъединение къмъ една отъ дѣвтѣ страни.

Тукъ би ималъ мѣсто дѣвиза: неутралнитѣ сж дължи съ най-широка откровеностъ и сериозностъ да проучатъ въпроса за миръ и да заявятъ на воюващитѣ какъ би могълъ да се оключи; онай страна която отхвърля тѣхното прѣдложение би ставала тѣхенъ неприятелъ. Ние не вѣрваме, че мировата оазнмиа на неутралнитѣ ще бѣде разбирана, като срѣдство за обявяване война, но и никой отъ воюващитѣ държави не ще жалеа, щото всички неутрални държави да се при-сѣдинятъ къмъ една отъ воюващитѣ страни. Трѣбва да се озгласимъ, обаче, че едно по-добно явно и умно изяснение би могло да подѣйствува съ морална тежестъ и че то ице задуща многого изяснения, направени чрѣвъ тази война.

Ние вѣрваме, завършива статията, въ успеха на една подобна акция, защото съ свой резизъ би извивала оивѣтигата на народитѣ. «Мирътъ е една оилаа душа». Ние я изказваме, като не забравяме, че въ началото сж думатѣ, а слѣдъ тѣхъ дѣлата. Ние сме прѣдостатъчно смити отъ безплод-нитѣ министерски рѣчи, дипломатически ак-ции и гърмогласнитѣ герсийски подвижи.

КУЛУРАМА. Велоскедени гуми, вен

Посрѣдничество за миръ отъ неут-ралнитѣ.

Стокхолмъ. Една статия на близ-кия до права-слотвенитѣ крагове в. «Свси-ска Morgenbladet» гласи: Желателно е шведското правителство, заедно съ други неутрални правителства да прѣдложатъ на воюващитѣ своето посрѣдничество за миръ. Въотикитѣ прѣбави: Може да се прѣдо-лага съ сигурностъ, че шведското прави-телство е насочило своето внимание върху този въпросъ. Отъ мѣрдовано мѣсто се с-общава, че сж взети мѣрки, за да се уста-нови базата на една посрѣданческа акция на неутралнитѣ. Нагледже, че е взета вече инициатива въ тази посока и че между неутралнитѣ държави се водятъ подгото-вителни прѣговори. Можемъ да се надѣва-ме, че тѣзи прѣговори ще бѣдатъ привър-шени въ недалечно време.

ИЗЪ РУСИЯ.

— Москва. Споредъ тупашната пре-са въ Кронштадъ сж пристигнали 300 мат-роза отъ Мурманъ, които сж отказали да воюватъ срѣщу оивѣта. Тѣ разправятъ, че Мурманската ж. п. линия на едно доста голямо разстояние е унищожена.

— Парижъ. Въ Москва бил аресту-ванъ отъ болшевикитѣ ерландския генера-леъ коноузъ и неговия секретаръ, а тѣй сжщо и водителя на ернската военна ми-сия адмиралъ Лавинъ.

— Москва. На западния чехо-сло-вашки фронтъ една елотила влѣзла въ бой съ неприятеля. Единъ разузнавателенъ ко-рабъ билъ потопенъ. Единъ другъ корабъ съ 3 команди и 3 оръдия билъ унищоженъ. Неприятеля трѣвало да отогляни.

— Москва. Една телеграма отъ 7 того съобщава, че блитѣ гвардейци, чехо-словадитѣ и казацитѣ, дѣйствуващи по срѣдното течение на Волга, съставлявали една армию отъ 80000 души. Съвѣтоката войска бромъ вече 150000 души. Почнатитѣ дѣйствия се развиватъ успѣшно за оивѣта.

Москва. Англичавитѣ, които заявиха, че нѣма да прѣдприематъ нѣщо противъ оивѣта на народнитѣ комисари въ Мурман-ската областъ, сега всѣки денъ застрѣлватъ членове отъ оивѣтската властъ.

ИЗЪ РОМЪНИИ.

(Отъ нашия опецаленъ корреспондентъ).

— Излѣзла е заповѣдъ за арестуването и на Александръ Костантинеску, бившъ министър на вътрѣшнитѣ работи.

— Силно възбуждене осществува както въ обществено мнѣние въ Молдова, тѣ и въ ямарата противъ военни м-ръ—гене-ралъ Хържеу, който върѣши съшествува-нето на прѣвѣлени съ провинци прѣдмети отъ първа необходимостъ военни складове, оствя населението да страда отъ гладъ и лишения.

— Най-голямитѣ врагъ на българитѣ инквизиторъ на дѣлото българско население въ Ромъния и Добруджа—Расаилъ, ин-спектора на полицията, с арестуванъ.

ИЗЪ ЧУЖБИНА.

(В. Т. Агенция радиотелеграма).

Прѣстолонаслѣдникъ Князь Борисъ при германския Императоръ.

Берлинъ. Прѣстолонаслѣдника Князь Борисъ посѣти вчера Германския Кайзеръ въ главната квартира.

Фонъ Хинце въ германската главна квартира.

Берлинъ. Държавниятъ секретаръ за въшнитѣ работи фонъ Хинце отиатва за главната квартира, за да се събѣщава съ канцлера върху положението.

Лойдъ Джоржъ за успѣхитѣ.

Лондонъ. (Райтеръ). Въ Ню-Йортъ Лойдъ Джоржъ държалъ рѣчь, въ която истинналъ успѣхитѣ на оивѣнитѣ, които —казалъ той—трѣбва да се прииматъ главно на общото командуване, което дало възможностъ да спечелимъ побѣдитѣ при Марна и Сома. Сега всичко върви много добрѣ. Ние, обаче, не трѣбва, поради това да бѣдемъ много радостни, защото борбата не с свършена още. Слѣдъ това Лойдъ Джоржъ говоримъ, за лиисата на ваглища въ Италия, на която въ това отношение е трѣвало да се помогна.

Шведската преса за съглашенската офикация на западъ.

Стокхолмъ. Шведската преса казва, че ованзвата агитацията не прѣдставлява никаква опасностъ за централнитѣ сили, че тѣ не е нищо друго, освѣнъ единъ епи-зодъ отъ таа война и че въ нищо не ще

Хроника

11 Августъ въ Добруджа. Отъ всич-ки пристѣгащи свѣдѣния въ Добруд-жа се установява, че августъ 11 е билъ дѣйствителенъ народенъ празникъ за доб-руджанското население. И въ най затѣте-нитѣ илнии краища българското население е взело масово участие въ празненството, като сж устройвани манифестации, държани рѣчи, утра, увеселения и пр. Тамъ вѣдѣто не е имало спонсении, за да отгуджи мо-лебенъ и панахида, сами гражднитѣ и у-чащата се младжѣ сж пѣвали илнии за с-помениъ на героитѣ отъ освободителната епѣа.

Поздравителни телеграми. По случай прѣзника на 11 т. м. редакцията ни по-лучи съвѣдитѣ поздравителни телеграми:

Редактору в. «Добруджа».

Отъ името на чествувачитѣ шметѣта на добруджанския войвода Стефанъ Карад-жата и отъ свое име благодаря за милитѣ приѣвти. На вчерашния денъ русенци има-ха рѣдката честь да приематъ специална депутация отъ оивѣрната оврайна на Добруджа, съ която ни свързва оивѣтна борба. Въ врѣмената на историческото ни цргово възраждане, тѣ доказаха, че окж-пятъ твърдѣ много завѣтитѣ на ония тѣти-ни, чийто прахъ пазя родния имъ градъ за величие и обединение на България. Въ изразъ на чувствата имъ прѣдаватъ на братята въ Добруджа тѣхната твърда вѣра въ здравостта на дѣлото на родната армия. Окр. управителъ П. Годоровъ.

Редактору в. «Добруджа».

Живущитѣ въ Мехомия добруджанци чрѣвъ Васъ считатъ за оной дължностъ да поднесатъ оивѣтѣ поздравя и приѣвти на празнуоцитѣ по случай петдесетъ годи-линната отъ смъртта на легендарния до-бруджански герой Стефанъ Карадката, ка-то пожелаватъ по-сворошното реализиране възделелната мечта за обединение на влзатния ни край съ цѣлокупното ни оте-чество. — Абаджиевъ, Ивановъ, Илиевъ.

Илинденското въстание въ Добричъ. По случай 15 год. отъ Илинденското въста-ние, образувания отъ Добричнитѣ гражда-ни комитетъ за отпразнуване празника е от-правилъ телеграма до Макед. организация, въ която между другото се споменува го-лѣмото участие, което сж взели добричнитѣ граждани, едни отъ които и до днесъ се сра-жаватъ за благородна свободата на Македония.

Реколтата въ Южна Добруджа. Отъ на-правенитѣ до-сега приѣми харманя въ Бал-чипша околия, установено е, че тази година срѣдното производство е дадо отъ 60 до 90 клг. на декаръ.

Реколтата въ Добришко, Силостренско и Тутраканско се изчислява оравнително по-долно. Срѣдно 40 до 70 клг. на декаръ.

Жетвата въ Добруджа. Жетвата е прѣ-вършена почти на вонжѣждъ мизъ Добруджа. Отъ 1 т. м. с започнала вършѣща.

Закрити гары. Съ приемане ж. п. линия Добричъ—Опранъ, закрити сж оивѣрната г.ра Добричъ, Чаиръ-кой и Ростякъ.

Служба по ж. п. линия Добричъ—Опранъ. Билетна и търговска служба засега сж в-недени само въ гаритѣ Добричъ и Ремуоз-Опранъ.

Разписанне на влаковетѣ Добричъ—Опранъ. Трѣгватъ отъ Добричъ, вл. 18 въ 7 ч. и 32. м. вечеръ и вл. 1909 въ 2 ч. и 5 м. сл. пл. Пристига вл. 17 въ 8 ч. и 55 м. сутринъ, трѣгва за Соми въ 9 ч. и 9 м. сутринъ.

Мандритѣ. Министрство на земледѣ-лнето е наредило да се почне ликвидаци-та на мандритѣ, които се закриватъ на 15 того. Клоно старитѣ мандри ще работятъ до 25 того.

Цѣната на прѣснитѣ оливи (изключая Моравско) се опредѣля на нарѣдбата за су-шене на оливи 70 ст. (на мѣсто), а на из-сушенитѣ 4.20 л., а на мармалада ще се опредѣля като се изчисли отойлвостта на захарьта и лимонозата килолата и 2 лл. за разноска, вклучително опаковката и прѣво-за до фабриката.

Клонъ отъ Б. З Банка. Въ Балчикъ е откритъ клонъ отъ Българската Земледѣл-ска Банка, който ще изпълнява вончки опе-раци, които изпълняваше прѣди закряването му, поради ромънското намешдствие прѣвъ 1913 година.

Важно за настоятелитѣ. Умоляватъ се настоятелитѣ на вѣткѣта ни отъ началото на вл. м-цѣ септември да съобщаватъ въ администратцията точно количеството на броеветѣ, които ще разпродаватъ. За на-прѣдъ ще имъ се признава само 5% отъ непроданитѣ броеве. Непроданитѣ брое-ве да се повръщатъ въ администратцията